

Arrest

nr. 297 615 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT, bijgestaan door de voogd en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtun origine te zijn. Je werd geboren op [...] augustus 2006 in Shamatay, district Metherlam, provincie Laghman en bent dus minderjarig. Je ging tot aan je vertrek naar school.

Je verliet Afghanistan rond de jaarwisseling van 1400 op 1401 (Gregoriaanse kalender: maart 2021) vanwege een aanslepend landconflict met M.S., een talib die een verre paternale neef van jouw

grootvader beweerde te zijn. Dit conflict gaat terug tot lang voor jouw geboorte en gaat over een stuk land dat jouw grootvader officieel van zijn moeder erfde. Later erfde jouw vader het vervolgens van jouw grootvader. Reeds nadat jouw grootvader het stuk land geërfd had, eiste M.S. de helft ervan op. Jouw grootvader weigerde echter een deel van zijn erfenis af te staan en sindsdien ontstond er een conflict tussen jouw familie aan vaderszijde en M.S.. Na de eerste machtsovername door de taliban in de jaren '90 kwam het stuk grond tijdelijk in de handen van M.S.. Eenmaal de Afghaanse overheid terug de macht had verworven, gaven de autoriteiten het stuk aan jouw grootvader terug. M.S. bleef echter zijn deel van de grond opeisen, ook nadat meerdere jirga's geoordeeld hadden dat de grond aan jouw grootvader en later aan jouw vader toebehoorde. Jaarlijks kwam M.S. bij jullie langs omusher te eisen. Daarnaast kwam hij op regelmatige tijdstippen naar jullie huis om het land op te eisen. Dan praatte hij met jouw vader en soms leidde dit ook tot ruzie tussen beiden, waarbij hij jouw vader zelfs sloeg. Hij eiste tevens dat jij en jouw broers hem zouden vervoegen bij de taliban. In het begin vroeg hij enkel naar jouw oudste broers, maar de laatste maanden voor jouw vertrek verlangde hij dat ook jij hem zou vervoegen. Je was hiervoor ondertussen immers oud genoeg. De nacht voor jouw vertrek escaleerde de situatie zodanig dat jullie niet langer veilig waren. Die nacht kwam M.S. samen met andere talibanleden naar jullie huis. Ze klopten op de poort en jouw vader ging met zijn geweer naar buiten om te zien wie er aan de poort klopte. M.S. eiste de eigendomsdocumenten van de grond op, maar jouw vader weigerde die te overhandigen. Hierop loste M.S. een waarschuwingsschot. Jouw vader beantwoordde dit schot en vluchtte vervolgens door de poort aan de achterkant van jullie huis. M.S. en zijn mannen gingen hem achterna, maar jouw vader kon ontkomen. De volgende ochtend belde jouw vader jullie op en zei dat hij ondertussen in Kabul was en hij een taxichauffeur zou sturen om jullie bij hem te brengen. Jullie gingen eerst naar Kalay Shekhan. Van daaruit reisden jij en jouw broer E. met de taxi naar jouw vader in Kabul. Jouw moeder en de rest van jouw gezin bleven achter in Kalay Shekhan. Vanuit Kabul reisden jij en jouw broer verder naar het buitenland met de hulp van een smokkelaar. Aan de Iraanse grens raakten jullie gescheiden nadat jouw broer door de politie meegenomen werd. Jouw broer werd teruggestuurd naar Afghanistan, maar kon opnieuw vluchten naar Iran. Sindsdien ontbreekt elk nieuws over hem. Jij reisde verder naar België, dat je bereikte op 26 augustus 2021. De volgende dag, op 27 augustus 2021, diende je een verzoek om internationale bescherming in in België. Kort na de machtsovername door de taliban nam M.S., die ondertussen gepromoveerd is tot Sheikh, het stuk grond van jouw familie af. Tot op heden komt hij ook nog geregeld bij jouw familie langs om naar jou en jouw broers te informeren.

Ter staving van jouw verzoek werden er foto's van volgende stukken neergelegd: jouw taskara en die van jouw broers, de identiteitskaarten van jouw ouders, verschillende foto's van jouw gezin en beslissing betreffende de verdeling van een erfenis.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je Afghanistan hebt verlaten vanwege een jarenlange vete met M.S., die een deel van de grond die rechtmatig eigendom was van jouw familie aan vaderszijde opeiste. De laatste tijd eiste hij ook dat jij hem net als jouw broers zou vervoegen bij de taliban. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je daarnaast eveneens problemen te kennen met de taliban omwille van jouw verblijf in België (CGVS, p. 14).

Je slaagde er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagde je er niet in de problemen met M.S. aannemelijk te maken. Wat betreft het grondconflict moet erop gewezen worden dat jouw verklaringen betreffende verschillende kernelementen van jouw vluchtrelaas onaannemelijk vaag waren. Zo was jouw kennis over M.S. erg beperkt. Uit jouw verklaringen blijkt dat M.S. zijn macht ontleende aan het feit dat hij tot de taliban behoorde (CGVS, p. 14). Je kon hierover echter amper concrete informatie verschaffen. Je vernam van jouw vader dat dat M.S. binnen de taliban behoorde tot Amr bil Maruf. Wat Amr bil Maruf betekent, wist je echter niet (CGVS, p. 25). Ook over zijn precieze functie of zijn loopbaan binnen de taliban kon je niets vertellen. Je stelde wel dat hij ondertussen niet langer M.S. is, maar S.S.. Hij is niet langer Amr bil Maruf, maar Sheikh en zodoende de grote man in de regio. Zijn job is nu groter (CGVS, p. 25). Wat dit precies inhoudt, kon je echter evenmin uitleggen. Je kwam niet verder dan dat mensen hem Sheikh noemen omdat hij een lange baard heeft, alle mensen hem kennen en er niemand groter is dan hij. Eerst is er de regering en dan is hij het (CGVS, p. 25). Gevraagd naar de positie van M.S. voor jouw vertrek, herhaalde je slechts dat hij toen de taak van Amr bil Maruf had. Gevraagd om te verduidelijken wat dan de precieze positie van M.S. binnen de taliban was, meer bepaald of hij bijvoorbeeld gewoon lid was van de taliban of een commandant, repliceerde je dat Amir bil Maruf betekent dat hij orders had en grote autoriteit had (CGVS, p. 27). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), blijkt echter dat “amr bil-maruf” verwijst naar “deugdzaamheidsbevordering” ofwel “de talibancodes”, dit is de interpretatie van de sharia door de taliban. Ter handhaving hiervan werd door de taliban na de machtsovername het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. De term Amr bil Maruf zegt dus helemaal niets over de concrete functie of de positie van M.S. binnen de taliban. Verder had je geen idee hoeveel compensatie M.S. van jouw familie eiste voor het jarenlange gebruik van de grond en de opbrengst ervan (CGVS, p. 22). Je wist enkel dat het om een dermate groot bedrag ging dat jouw vader het niet kon betalen (CGVS, p. 21) en het een compensatie was voor de afgelopen 20 tot 25 jaar aan oogstopbrengst (CGVS, p. 22). Hoeveel graan jullie grond jaarlijks gemiddeld opbracht, wist je echter evenmin (CGVS, p. 15). Gelet op het feit dat maulvi jaarlijks de helft van jullie oogstopbrengst kreeg als usher (CGVS, p. 23), is dit wel degelijk relevant.

Er kon redelijkerwijze van jou verwacht worden dat je meer gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen over bovenstaande elementen. Het conflict met M.S. beheerst immers reeds jaren en zelfs generaties lang het leven van jouw familie. M.S. kwam sinds jouw vader het betreffende stuk grond geërfd had behalve voor het jaarlijks verzamelen van de usher ook op verschillende tijdstippen bij jullie langs om het stuk grond op te eisen en jullie lastig te vallen. Jullie wisten echter nooit wanneer hij zou komen. Deze bezoeken mondden soms ook uit in geroep. M.S. riep tegen jullie en maakte jullie bang en jouw vader werd soms zelfs door hem geslagen (CGVS, p. 17-18, 19). Het laatste half jaar voor jouw vertrek was jij bovendien ook rechtstreeks en persoonlijk bij betrokken bij dit conflict doordat M.S. ook van jou eiste dat je hem bij de taliban zou gaan vervoegen (CGVS, p. 18-19). Zij er bijkomend op gewezen dat zelfs indien je op het moment van jouw vertrek niet van al deze elementen op de hoogte was, je je wel in de mogelijkheid bevond om hierover bijkomende informatie te verkrijgen aangezien je nog steeds contact met jouw familie onderhoudt (CGVS, p. 7, 10, 11). De geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas komt hierdoor dan ook danig in het gedrang.

Vervolgens stelde je dat M.S. reeds jarenlang eiste dat jouw broers en uiteindelijk ook jij hem bij de taliban zouden vervoegen (CGVS, p. 18-19). Jullie wilden echter niemand onderdrukken of tegen de overheid ageren, daarom zijn jullie uit Afghanistan vertrokken (CGVS, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat jij bij terugkeer naar Afghanistan ingelijfd zou worden bij de taliban. Zij er vooreerst op gewezen dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving voorts veeleer ongeloofwaardig. Welnu, uit jouw verklaringen blijkt geenszins dat er een beroep werd gedaan op familiale of clanloyaliteit en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Er was slechts sprake van eenzijdige eisen van M.S. teneinde jullie bang te maken en jouw vader op die manier onder druk te zetten zijn stuk grond af te staan (CGVS, p. 18-19). Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt ook hier vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Of M.S. ook aan andere mensen gevraagd heeft om de taliban te vervoegen, wist je echter niet (CGVS, p. 19). Gelet op het feit dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken, is het trouwens weinig aannemelijk dat M.S. jou en jouw broers zou vertrouwen om voor hem en de taliban te vechten tegen de overheid (CGVS, p. 19). Temeer gezien de jarenlange vete, de weigeringen van jouw familie om in te gaan op zijn eisen en de beroepen die jouw familie in het verleden ter zake deed op de overheid (CGVS, p. 17, 24). Nadat je hierop attent werd gemaakt, bevestigde je dat ze jullie willen rekruteren en verduidelijkte dat als jullie 10 tot 15 jaar bij M.S. zouden blijven, jullie misschien van gedachten zouden veranderen. Jullie gedachten zijn immers rauw, dus misschien zullen jullie snel van gedachten veranderen. Andermaal gevraagd waarom M.S. überhaupt het risico zou nemen om jullie te vertrouwen nadat jouw familie jarenlang weigerde in te gaan op zijn eisen en hiertoe zelfs de hulp van de overheid inriep, moest je toegeven dat je het eigenlijk niet wist, maar hij probeert. Je voegde er nog aan toe dat hij jullie misschien naar specifieke trainingsplaatsen in de bergen zou meenemen waar er geen uitweg is en jullie nooit meer zullen terugkeren (CGVS, p. 27). Hiermee bied je echter geen afdoende verklaring voor het risico dat de taliban hoe dan ook lopen om jou en jouw broers in te lijven noch voor de meerwaarde die jullie inlijving voor de taliban zou hebben gelet op het grote aantal vrijwilligers waarover de taliban beschikken. Voorts zij erop gewezen dat M.S. reeds heel lang eiste dat jouw oudere broers hem zouden vervoegen bij de taliban, maar het steeds bij dreigementen bleef (CGVS, p. 18-19). Hierop gewezen, argumenteerde je dat M.S. jou en jouw broers, ondanks de herhaaldelijke eisen dat jullie hem dienden te vervoegen, nooit met dwang heeft meegenomen omdat hij daartoe niet de macht had. Indien hij jullie met dwang zou hebben meegenomen, zou hij door zijn eigen leiders ter verantwoording geroepen zijn. Daarom nam hij jullie niet met dwang mee, maar maakte hij jullie gewoon bang (CGVS, p. 19-20). Zoals hierboven reeds uiteengezet, kon je de veranderde actuele machtspositie van M.S. echter niet aannemelijk maken. Tot slot kan nog toegevoegd worden dat jij jouw land verliet samen met jouw oudste broer, E., maar jouw tweede oudste broer, S., in Afghanistan achterbleef (CGVS, p. 12 – Verklaring DVZ, nr. 17). Ondanks het feit dat M.S. actueel de grote man in de regio is, en er behalve de regering niemand groter is dan hij (CGVS, p. 25) en de taliban ondertussen de macht in heel Afghanistan hebben overgenomen, werden er echter nog steeds geen stappen ondernomen om jouw broer(s) met dwang in te lijven. Ze komen vandaag nog steeds enkel op bezoek en vragen nog naar jou en jouw 2 broers, S. en E. (CGVS, p. 19).

Omwille van bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan het geëscaleerde grondconflict tussen jouw familie en M.S. en de door jou geuite vrees om bij terugkeer alsnog ingelijfd te worden door de taliban. Het door jou ter staving hiervan neergelegde document, een beslissing over de verdeling van een erfenis, is niet van dien aard dat het bovenstaande beoordeling en vaststellingen kan wijzigen. Dit document bevat immers slechts informatie over de verdeling van de erfenis van jouw achter-achtergrootvader (zie mail advocaat d.d. 21/3/2023), maar bevat geen informatie over het conflict dienaangaande met M.S..

Waar je aanhaalt bij terugkeer problemen te zullen kennen omwille van jouw verblijf in het buitenland omdat men zou denken dat jij je bekeerd hebt en allerlei dingen hebt gedaan (CGVS, p. 14), moet vastgesteld worden dat jij niet in concreto aannemelijk wist te maken dat jij verwesterd bent of bij terugkeer als dusdanig zou worden gepercipieerd.

Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een geïnduceerde vrees voor vervolging.

Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. Je dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat je omwille van jouw verblijf in Europa nood hebt aan internationale bescherming. In casu is dit niet het geval.

Je stelde dat je verwesterd bent omdat je je jouw baard hebt geschoren en jouw haar in jouw eigen haarstijl draagt (CGVS, p. 26). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Jij toont op geen enkele manier aan jouw baard- en haartooi deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat jij dit opgeeft indien jij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er evenmin in geslaagd aan te tonen dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Gevraagd of je je haar en baard niet terug kan doen zoals in Afghanistan, repliceerde je dat je dat zal doen, maar er hier vrijheid is (CGVS, p. 26). In ditzelfde verband haalde je ook aan dat de taliban jou zouden kunnen vermoorden als je weten dat je christelijk hebt gevierd in België (CGVS, p. 26). Ongeacht het feit dat je aanvankelijk verklaarde kerstmis te hebben gevierd, terwijl na verduidelijking uit jouw latere verklaringen blijkt dat je oudjaar hebt gevierd (CGVS, p. 26), maakte je niet aannemelijk hoe de taliban hierachter zouden komen. Je stelde slechts dat je problemen zou kennen indien ze hierachter zouden komen en ze je desgevallend bij terugkeer misschien kunnen veranderen en je naar de madrassa sturen, je over vechtuitrusting leren en jou misbruiken (CGVS, p. 27). Waar je tot slot nog aangaf dat de taliban op basis van jouw huidige toestand, meer bepaald jouw veranderde haar- en baardtooi, zouden kunnen denken dat je ook nog andere dingen hebt gedaan en je met meisjes hebt gezeten (CGVS, p. 26), zij erop gewezen dat ook dit slechts een loutere hypothese is die je niet in concreto aannemelijk maakte.

Jouw advocaat voerde in dit verband nog aan dat jij in België aankwam toen je net 15 jaar oud ging worden en je op het moment van jouw persoonlijk onderhoud ondertussen 16,5 jaar oud was. Zodoende heb je beslissende jaren voor de context van jouw waarden en wereldbeeld doorgebracht in België. Voor een 16-jarige is het bovendien niet altijd makkelijk om te spreken over verwestering en waarom jouw eigen normen botsen met die van de taliban. Je hebt echter wel duidelijk gesproken over het gebrek aan vrijheid in Afghanistan en de opportuniteiten voor jouw toekomst, studie en werk, zaken die je ook altijd spontaan hebt aangehaald tijdens voorbereidende afspraken (CGVS, p. 32). Hiermee laat jouw advocaat echter eveneens na in concreto aannemelijk te maken dat jij verwesterd bent of bij terugkeer als dusdanig zou worden gepercipieerd. Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Getuige ook het feit dat M.S. en de taliban het laatste half jaar voor jouw vertrek van oordeel zouden zijn geweest dat jij ondertussen oud genoeg was om hen te vervoegen en dit zodoende ook van jou eisten (CGVS, p. 18-19). Bovendien ging je tot aan jouw vertrek uit Afghanistan naar school (CGVS, p. 8), onderhoud je nog steeds contact met verschillende van jouw familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 7, 10), ga je in België nog steeds naar de moskee en belijd je nog steeds goede ethiek volgens wat jouw geloof je opdraagt (CGVS, p. 25). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van jou geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. De overige door jou in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten, jouw taskara en die van jouw broers, de identiteitskaart van jouw ouders en foto's van jouw gezin, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. De taskara's en identiteitskaarten bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie met betrekking tot de door jou ingeroepen vrees bij terugkeer. Hetzelfde geldt voor de familiefoto's die je neerlegde. De opmerkingen die jouw advocaat maakte bij de notities van jouw persoonlijk onderhoud (zie mail d.d. 13/3/2023) hebben geen betrekking op de hierboven gedane vaststellingen en kunnen deze zodoende evenmin wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>)*

[easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul.

De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted

killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Laghman actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het**

algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan.

Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de

financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van jou geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat jij in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het enig middel wordt de schending aangevoerd van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel".

Verzoeker onderlijnt dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door verweerder.

Inzake het grondconflict met M.S. stelt verzoeker eerst en vooral dat de kennis die van hem verwacht wordt disproportioneel is en geen rekening houdt met zijn profiel.

Verzoeker stelt:

“Verschillende, beslissende elementen werden buiten beschouwing gelaten bij het beoordelen van de informatie die verzoeker moet kunnen geven over M.S. :

- Verzoeker was amper 14 jaar oud toen hij zijn land van herkomst verlaten heeft in maart 2021. Verzoeker was dus nog geel jong toen de vervolgingsfeiten zich hebben afgespeeld.

Kinderen worden in de Afghaanse samenleving meestal niet betrokken bij discussies over zulk gevoelige onderwerpen als het conflict tussen de familie van verzoeker en M.S..

- M.S. is een talibanlid die, in de periode voor de machtsovername (ook toen verzoeker nog in Afghanistan verbleef), tegen de overheid streed. De interne organisatie van de taliban was dan ook niet gekend van andere personen, zeker en vast in regio's waar zij geen effectieve controle hadden, zoals het dorp van verzoeker (NPO, p. 9 en 10).

Verzoeker heeft trouwens duidelijk uitgelegd dat de taliban buiten het dorp leefden, in grotten, en dat de overheid aanwezig was in het dorp (NPO, p. 10). Het lijkt dan ook normaal dat verzoeker de exacte functie van M.S. binnen de taliban voor de machtsovername niet kent.

- De familieleden van verzoeker, die nog in Afghanistan verblijven, leven niet meer in het dorp Shamatay, waar M.S. momenteel wel verblijft. Zij verblijven momenteel in Kalay Shekhan (NPO, p. 7). Zij voeren ook geen onderzoek naar de exacte functie of taken van M.S. omdat zij de problemen van de familie niet willen aanwakkeren.”

Verzoeker argumenteert verder dat zijn kennis over M.S. wel voldoende is.

Volgens verzoeker houdt de tegenpartij geen rekening met de andere, uitvoerige, verklaringen die hij heeft afgelegd over het grondconflict. Verzoeker omschrijft en verwijst naar deze verklaringen.

Verzoeker volhardt in het feit dat hij niet precies weet hoeveel geld M.S. eist ter compensatie voor het jarenlang gebruik van het stuk grond en de opbrengst ervan.

Inzake de gedwongen rekrutering van verzoeker stelt hij:

“Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij zich tevreden stelt met de vaststelling dat, volgens objectieve informatie, gedwongen rekrutering nauwelijks voorkomt in Afghanistan, zonder rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, die hij nochtans uitvoerig uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Zo heeft verzoeker meermaals uitgelegd dat hij geviseerd werd door M.S., niet omdat M.S. nieuwe, gemotiveerde, rekruten wilde vinden, maar wel omdat hij de familie van verzoeker onder druk wilde zetten zodat zij het stuk land zouden afstaan (“Maar bij ons had hij een pers. Zaak over dat land. Hij zei ofwel geef je me het land of heen. We hadden de opbrengst van het land” (NPO, p. 19, “Hij zette ons onder druk, zodat w het land aan hem zouden overlagen. Hij maakte mijn vader bang via de zonen, het land wordt overgelaten aan hem” (NPO, p. 19), “Omdat hij een pers. zaak met ons had. Zijn zaak was niet met iedereen”, NPO, p. 20)). Het is nooit dus nooit de bedoeling geweest van de taliban om verzoeker en zijn broer te rekruteren, omdat zij gemotiveerd waren om zich aan te sluiten bij de taliban.

Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat zijn twee broers, S. en E., niet meer in Afghanistan verblijven. A., zijn enige broer die nog in Afghanistan verblijft, is te jong om een rekruteringsdoelwit te zijn (NPO, p. 19). Verzoeker heeft wel uitgelegd dat M.S. aan zijn familie vraagt dat A. naar de madrassa zou gaan (NPO, p. 22).”

Verzoeker gaat verder uitgebreid in op de staatsgreep van de Taliban in augustus en vervolgens op zijn verwestering.

Hieromtrent stelt verzoeker onder meer:

“Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de fundamenteën van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren).

Verzoeker :

- gaat sinds zijn aankomst in België op 15-jarige leeftijd naar school (NPO, p. 2), waar hij de Nederlandse taal geleerd heeft (NPO, p. 2). Verzoeker heeft OKAN-lessen gevolgd.

Voor het leerjaar 2023-2024, is hij ingeschreven in het Don Bosco-instituut in Halle waar hij optie winkelmedewerker zal studeren ;

- is actief op sociale media ;

- kleed zich op een Westerse manier et gedraagt zich op een Westerse manier ;

- viert in België christelijke feestdagen (NPO, p. 26 – verzoeker heeft kerstmis gevierd op oudejaarsavond, maar is weldegelijk naar een kerstmarkt gegaan) ;

- heeft veel vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving ;
- speelt in België in een volleybalploeg met meisjes. De vader van verzoeker heeft trouwens een foto gezien van verzoeker, samen met meisjes, waardoor hij boos is geworden op zijn zoon ;

Verzoeker streeft duidelijk naar een perfecte integratie. Hij heeft in België beslissende jaren doorgebracht voor de constructie van zijn wereldbeeld, zijn identiteit, zijn normen en zijn waarden. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten toen hij amper 14 jaar oud was. Hij is dan ook nooit gevormd geweest naar de waarden en normen die vandaag door de taliban worden opgelegd. Verzoeker heeft trouwens slechts een korte tijd geleefd onder het bewind van de taliban in Afghanistan, aangezien zijn dorp hoofdzakelijk onder de controle waren van de voormalige overheid (NPO, p. 9 en 10). Verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat hij niet akkoord gaat met de normen en waarden van de taliban, en de regels die door hen opgelegd worden (ondanks het feit dat dit, voor een 16-jarige jongeman, moeilijk te verwoorden is, is verzoeker heel expliciet geweest) [...]”.

Verzoeker citeert uit en verwijst uitvoerig naar “*Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van de UNHCR in 2018, arresten van de Raad en de onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder documenten en studies van EASO, UNHCR, Asylus, de Vienna Institute for International Dialogue and Coöperation en de antropoloog Friederike Stahlmann.

Verzoeker argumenteert dat zijn relaas een samenstel van factoren laat verschijnen die samen genomen op zich gelijkgesteld kan worden aan een vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling en stelt dat verweerder, door het relaas van verzoeker punt per punt te beoordelen, maar niet in zijn geheel, een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker verwijst naar de principes inzake het voordeel van de twijfel.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus bij toepassing van artikel 48/4, § 2, b) argumenteert verzoeker bijzonder omstandig dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dienvolgens van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie inzake het handelen door de taliban en de situatie in Afghanistan.

Verzoeker benadrukt, middels verwijzing naar rapporten, dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers, dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de Taliban en over de vooruitzichten van het land.

Inzake de subsidiaire bescherming wegens de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet) is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Verzoeker verwijst hiertoe naar (i) incorrecte of gemanipuleerde informatie over realiteit ter plaatse, (ii) het bestaande willekeurig geweld, (iii) het niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers, (iv) de aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP alsook andere groeperingen die opkomen tegen de Taliban en bijgevolg actoren van geweld zijn, (v) het doelgericht geweld met collateral damage,

2.2. Bij aanvullende nota van 19 oktober 2023 brengt verweerder middels URL-verwijzingen volgende stukken bij:

«EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022,

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022,

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022,

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,

2.3. Bij aanvullende nota van 25 oktober 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- “1. Schooldocument OKAN*
- 2. Inschrijving schooljaar 2023-2024*
- 3. Getuigenissen leerkrachten*
- 4. Foto's volleybalploeg en identiteitskaarten van ploeggenoten*
- 5. Foto's van verzoeker met zijn klasgenoten.*

2.4. Bij aanvullende nota van 26 oktober 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- “1. Foto van verzoeker die getrokken werd in het kader van het festival “van Ukkel en Ergens anders” alsook de programmatie van dit festival*
- 2. Bijkomende foto's van verzoeker in België*
- 3. Aanbevelingsbrief van het Rode Kruiscentrum in Ukkel”.*

2.5. Ter zitting legt verzoeker volgende stukken neer:

- “1-2. bevestigingen van vrienden, o.a. waarmee verzoeker volleybal speelt,*
- 3. serie foto's van verzoeker met zijn vrienden*
- 4. VOA: ineenstorting van de scholen en omvorming tot Koran scholen en meer tijd voor Koran lessen”.*

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en aanvullende stukken naar zijn minderjarigheid, zijn vertrek op veertienjarige leeftijd uit Afghanistan en zijn langdurig verblijf in België. Hij voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers verblijf als minderjarige in het Westen.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: “*In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.*”

(eigen onderlijning)", (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): "*However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.*" (eigen vertaling: "*Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.*").

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

"2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind."

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"(18) Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 22 December 2009", § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan verliet op veertienjarige leeftijd en op 6 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming deed in België. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd aangewezen. Verzoeker is nu zeventien jaar oud en heeft nog steeds een voogd.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker de Nederlandse taal leert en zich openstelt voor de Belgische en Europese samenleving. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, die de omstandigheden van zijn verblijf in België uitgebreid schetsen (*cf.* de stukken gevoegd bij de drie aanvullend nota's van verzoeker). Hieruit blijkt onder andere dat verzoeker naar school gaat, in het technisch onderwijs is ingeschreven, de richting Handel volgt en stage loopt in een winkel, een ruime gemengde vriendenkring heeft en volleybal speelt.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten en zijn sportactiviteiten. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Verzoeker legt de nadruk op het feit dat de scholen in Afghanistan meer een meer worden omgevormd tot Koranscholen. Uit verzoekers handelen en gezegden blijkt dat hij niet akkoord is met de acties van de taliban en dat ook meisjes naar school moeten kunnen gaan.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van

een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogyne samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en vriendschappelijke sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit district Metherlam, provincie Laghman, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen, die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Verzoeker verklaart ter zitting nog contact te hebben met zijn moeder en familie. Hoewel verzoekers gezin zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificceert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker (in het bijzonder zijn vrije omgang met leeftijdsgenoten), de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de straffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent.

Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS